

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 61

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 25 ianuarie 2011

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 1.448 din 4 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia 2-4

Decizia nr. 1.474 din 11 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) liniuța a 4-a din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru 4-5

Decizia nr. 1.492 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) teza a doua din Legea fondului funciar nr. 18/1991 6-7

Decizia nr. 1.504 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România 7-9

Pagina

Decizia nr. 1.515 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4, art. 6, art. 8, art. 10 alin. (2) și art. 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată 9-10

Decizia nr. 1.516 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 și art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii 11-12

Decizia nr. 1.518 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 119 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale 13-14

Decizia nr. 1.534 din 25 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal 14-16

Pagina

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.448**

din 4 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, excepție ridicată de Societatea Comercială „Obada Trans” — S.R.L. din Oteșani în Dosarul nr. 23.066/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II pct. 2, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 269/2010, și ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a celorlalte dispoziții de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 23.066/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. II pct. 1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, astfel cum a fost modificat prin pct. 8 al articolului unic din cadrul Legii**

nr. 303/2008”. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Obada Trans” — S.R.L. din Oteșani într-o cauză comercială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prin prevederile de lege criticate se instituie o modalitate sui-generis de trecere a unor categorii de bunuri din domeniul privat al statului în domeniul public al comunelor, orașelor, municipiilor și „sectoarelor municipiului București”, încalcându-se astfel dispozițiile art. 136 alin. (2) din Constituție și prevederile Legii nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia.

Mai susține autorul excepției că dispozițiile art. II pct. 5 din legea atacată încalcă principiul autonomiei locale, statuat de art. 120 alin. (1) din Constituție, deoarece „consiliul local al unității administrativ-teritoriale beneficiare este obligat să își însușească, prin hotărâre, preluarea unui bun, în proprietate publică, doar pe baza voinței primarului și a reprezentantului Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor «România-Film», exprimată prin intermediul unui simplu protocol”.

Textele de lege criticate contravin și principiului statuat de art. 136 alin. (4) din Constituție, deoarece, cu toate că, prin art. II pct. 1 din legea examinată, sălile și grădinile de spectacol cinematografic sunt trecute din domeniul privat al statului în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale, iar prin pct. 9 al aceluiași articol se interzice autorităților administrației publice locale trecerea imobilelor preluate în temeiul acestor prevederi legale din domeniul public în domeniul privat al respectivelor autorități, totuși la pct. 11 se dispune că autoritățile administrației publice locale pot iniția procedura de privatizare în favoarea titularului contractului de închiriere a respectivului imobil. Cu privire la bunurile mobile rezultate prin investițiile contractantului, se arată că pct. 1 al art. II din Legea nr. 303/2008 naționalizează bunurile mobile ale chiriașilor prin trecerea lor din proprietatea privată a statului în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale.

Referitor la modalitatea de adoptare a legilor organice, arată că Legea nr. 303/2008 a fost adoptată cu încălcarea prevederilor constituționale, deoarece art. II a fost introdus și adoptat de Camera Deputaților, după ce legea a fost dezbătută și adoptată de Senat.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială consideră că dispozițiile de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale, deoarece trecerea sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic aflate în domeniul privat al statului și în administrarea Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor „România-Film” împreună cu terenurile și bunurile mobile aferente în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale, locale, comunale, orașenești, municipale și al sectoarelor

municipiului București, după caz, și în administrarea consiliilor locale respective este în acord cu interesul public referitor la cultură, în conformitate cu dispozițiile art. 33 alin. (3) din Constituție, statul având obligația de a asigura păstrarea identității spirituale, sprijinirea culturii naționale, stimularea artelor, promovarea valorilor culturale și artistice ale României în lume.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile „art. II pct. 1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, astfel cum a fost modificat prin pct. 8 al articolului unic din cadrul Legii nr. 303/2008”.

Curtea observă că, în realitate, este vorba despre dispozițiile art. II pct. 1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 649 din 27 iulie 2006. Aceste texte au fost modificate și completate prin art. II pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, ordonanță de urgență publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 15 februarie 2008. La rândul lor, dispozițiile art. II pct. 1 din această ordonanță de urgență au fost modificate și completate prin articolul unic pct. 8 din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 894 din 30 decembrie 2008.

Textele de lege criticate au, în prezent, următorul conținut:

„Art. II. — 1. La data intrării în vigoare a prezentei legi, sălile și grădinile de spectacol cinematografic, prevăzute în anexa nr. 1 la Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 328/2006, cu modificările și completările ulterioare, aflate în domeniul privat al statului și în administrarea Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor «România-Film», împreună cu terenurile și bunurile mobile aferente, trec în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale locale, comunale, orașenești, municipale și al sectoarelor municipiului

București, după caz, și în administrarea consiliilor locale respective.

2. Bunurile mobile aflate în inventarul sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic trec în proprietatea privată a unităților administrativ-teritoriale locale și în administrarea consiliilor locale ale acestora.

[...]

5. Punerea în aplicare a dispozițiilor pct. 1—4 se face pe baza unui protocol încheiat între primarul unității administrativ-teritoriale beneficiare și reprezentantul mandatat de către conducerea Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor «România-Film», în acest scop, în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a prezentei legi. Protocolul încheiat va fi asumat de către consiliile locale respective prin hotărâre.

[...]

9. Prin derogare de la dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare, se interzice autorităților administrației publice locale trecerea imobilelor preluate în baza prezentei legi din domeniul public în domeniul privat al respectivelor autorități administrativ-teritoriale.

[...]

11. În cazul sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic care la data preluării fac obiectul unui contract de închiriere ce prevede în mod expres obligativitatea difuzării de film cinematografic, autoritățile administrației publice locale pot iniția procedura de privatizare în favoarea contractantului, în baza dispozițiilor Legii nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările și completările ulterioare, dacă difuzarea de film cinematografic s-a făcut constant și au fost respectate toate clauzele contractuale.

12. În termen de maximum 30 de zile de la preluarea sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic, în baza prezentei legi, beneficiarii contractelor de închiriere pot să notifice intenția de cumpărare consiliului local al autorității administrativ-teritoriale respective, cu respectarea prevederilor în vigoare.”

Autorul excepției de neconstituționalitate invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind principiul supremației Constituției și al obligativității respectării sale și a legilor, ale art. 44 alin. (1) referitor la principiul garanțării dreptului de proprietate privată, ale art. 76 alin. (1) care prevede că „Legile organice [...] se adoptă cu votul majorității membrilor fiecărei Camere”, ale art. 120 alin. (1) referitor la principiul autonomiei locale și ale art. 136 privind proprietatea.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. II pct. 1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia s-a pronunțat prin Decizia nr. 269 din 16 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 23 aprilie 2010. Cu acel prilej, Curtea a constatat, pe de o parte, că dispozițiile art. II pct. 11 și 12 din Legea nr. 328/2006, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și dispozițiile art. II pct. 2, în măsura în care se referă la bunurile mobile, proprietate a persoanelor fizice sau a persoanelor juridice de drept privat, aflate în inventarul sălilor și al grădinilor de spectacol cinematografic, sunt neconstituționale. Pe de altă parte, prin aceeași decizie, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II pct. 1, 5 și 9 din aceeași lege.

Având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”, și ținând cont de faptul că decizia de constatare a neconstituționalității a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data de 23 aprilie 2010 (dată de la care își produce efectele), deci ulterior sesizării Curții Constituționale prin Încheierea din 22 ianuarie 2010, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 2, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006 a devenit inadmisibilă și urmează a fi respinsă ca atare.

În ceea ce privește dispozițiile art. II pct. 1, 5 și 9 din Legea nr. 328/2006, prin aceeași decizie, Curtea a constatat că acestea nu contravin prevederilor art. 44 alin. (1), (2) și (3), art. 120 alin. (1) și nici celor ale art. 136 din Constituție,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II pct. 2, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, excepție ridicată de Societatea Comercială „Obada Trans” — S.R.L. din Oteșani în Dosarul nr. 23.066/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II pct. 1, 5 și 9 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, invocată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.474

din 11 noiembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) liniuța a 4-a
din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) alin. (4) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Lucian Neamțu în Dosarul nr. 24.420/212/2009 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 24.420/212/2009, **Judecătoria Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 lit. c) alin. 4 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Lucian Neamțu într-un dosar având ca obiect soluționarea unei acțiuni de partaj.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că dispozițiile legale criticate contravin art. 16, 21 și 44 din Constituție și art. 1 din Protocolul 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece prin impunerea unei taxe judiciare de timbru de o valoare atât de mare, de 3%, se realizează o încălcare a accesului la justiție, precum și o discriminare a cetățenilor pe criterii de avere.

Judecătoria Constanța — Secția civilă apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie prevederile art. 3 lit. c) alin. (4) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru. Examinând însă excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, obiectul excepției îl constituie prevederile art. 3 lit. c) liniuța a 4-a din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de

timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 3 lit. c) liniuța a 4-a:

„— *cereri de partaj — 3% la valoarea masei partajabile.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 44 privind dreptul de proprietate privată, precum și pe cele cuprinse în art. 1 privind interzicerea generală a discriminării din Protocolul 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertățile fundamentale.

Examinând excepția, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, prin raportare la critici asemănătoare, constatând că sunt constituționale. Astfel, Curtea, prin Decizia nr. 504 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 8 iunie 2010, și Decizia nr. 948 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 4 august 2010, a statuat că „accesul liber la justiție nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. În virtutea dispozițiilor constituționale ale art. 56 alin. (1), potrivit cărora «Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice», plata taxelor și a impozitelor reprezintă o obligație constituțională a cetățenilor. Echivalentul taxelor judiciare de timbru este integrat în valoarea cheltuielilor stabilite de instanța de judecată prin hotărârea pe care o pronunță în cauză, plata acestora revenind părții care cade în pretenții. În același sens este, de altfel, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în care s-a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut (Cauza *Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, 1985). Astfel, acest drept, care cere prin însăși natura sa o reglementare din partea statului, poate fi subiectul unor limitări, atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

De asemenea, Curtea a mai reținut că, pentru aceleași considerente, textul de lege criticat nu cuprinde prevederi de natură să aducă atingere principiului potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, consacrat de art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței acesteia, considerentele reținute de Curte în deciziile menționate sunt valabile și în cauza de față.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) liniuța a 4-a din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Lucian Neamțu în Dosarul nr. 24.420/212/2009 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.492

din 18 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) teza a doua din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) teza a doua din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Dorel Gheorghe Harna în Dosarul nr. 20.623/245/2008 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 20.623/245/2008, **Tribunalul Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) teza a doua din Legea fondului funciar nr. 18/1991**, excepție ridicată de Dorel Gheorghe Harna într-o cauză având ca obiect „obligația de a face”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că reglementarea criticată instituie un tratament discriminatoriu între persoanele care s-au aflat în aceeași situație juridică, și anume acelea de angajați în unitățile agricole integrate sistemului de organizare a activității în agricultura românească. Faptul că numai persoanele angajate în cooperativele agricole de producție și asociațiile cooperatiste beneficiază de constituirea dreptului de proprietate pentru o suprafață de 5.000 mp constituie o discriminare pozitivă în raport cu cei care, lucrând tot în agricultură, dar în sectorul de stat, sunt discriminați în mod negativ.

Calificarea acestei reglementări ca fiind discriminatorie este justificată, deoarece ambele categorii de angajați din agricultură se află în situații similare — locul de muncă, natura activității, valoarea și recunoașterea socială a muncii lor erau aceleași și pentru unii și pentru ceilalți — și, cu toate acestea, sunt instituite regimuri juridice diferite pentru persoanele cărora li se aplică.

Tribunalul Iași — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. În acest sens, consideră că reglementarea criticată nu instituie nicio discriminare între persoanele din cooperativă sau asociațiile cooperatiste și cele care au lucrat în agricultură, dar în sectorul de stat, dat fiind faptul că aceste persoane nu se află în situații identice sau similare cu primele.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 19 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 18/1991 sunt constituționale. În acest sens, arată că reglementarea criticată nu aduce atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii, întrucât se aplică tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de ipoteza normei juridice, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 19 alin. (1) teza a doua din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, care au următorul conținut: „*Membrilor cooperatori activi care nu au adus teren în cooperativa agricolă de producție sau au adus teren mai puțin de 5.000 m², precum și celor care, neavând calitatea de — cooperatori, au lucrat în orice mod, ca angajați în ultimii 3 ani în cooperativă sau în asociații cooperatiste, li se pot atribui în proprietate loturi din terenurile prevăzute la art. 18, dacă sunt stabiliți sau urmează să se stabilească în localitate și nu dețin teren în proprietate în alte localități. Suprafața atribuită în proprietate se va determina ținând seama de suprafața terenurilor, numărul solicitanților și de suprafața atribuită celor care au adus pământ în cooperativa agricolă de producție.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Legea fondului funciar reglementează și constituirea dreptului de proprietate pentru terenuri arabile unor categorii de persoane care au lucrat sub diferite forme în C.A.P.- uri, din rațiunea evidentă de a asigura exploatarea terenurilor arabile în caz de excedent de teren, pentru a le asigura realizarea veniturilor agricole în zonele preponderent rurale.

Art. 19 din Legea nr. 18/1991 stabilește condițiile pe care trebuie să le îndeplinească cei care solicită să li se constituie un drept de proprietate asupra terenurilor care s-au aflat în patrimoniul C.A.P.- urilor, respectiv să fi lucrat efectiv cel puțin trei ani în fostele C.A.P.- uri și să nu fi adus teren în cooperativă, ori să fi adus mai puțin de 5.000 mp., indiferent dacă au fost cooperatori sau angajați, să își stabilească domiciliul în

localitatea respectivă și să nu aibă teren în proprietate în acea localitate. Dispozițiile textului de lege nu sunt aplicabile salariaților din fostele întreprinderi de stat care și-au desfășurat activitatea în agricultură. Regimul juridic al terenurilor proprietate de stat este reglementat de capitolul III din Legea nr. 18/1991, iar reconstituirea sau constituirea dreptului de proprietate pentru persoanele îndreptățite se face în condițiile prevăzute de aceste reglementări legale.

În jurisprudența sa, Curtea a reținut că, în considerarea obiectului de reglementare al legii criticate — fondul funciar al României — și a scopului reparator declarat al acesteia,

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) teza a doua din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Dorel Gheorghe Harna în Dosarul nr. 20.623/245/2008 al Tribunalului Iași — Secția civilă. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.504

din 18 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Mesrobyan Armen în Dosarul nr. 910/302/CV/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, care formează obiectul Dosarului nr. 937D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, lipsind partea Oficiul Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare

a fost legal îndeplinită. Se prezintă doamna Tamara Gheorghe, în calitate de interpret de limba rusă.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.257D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi legale, ridicată de Ye Weixin în Dosarul nr. 2.021/4/CV/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, constatându-se lipsa părții Oficiul Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă domnul Ioan Budura, interpret autorizat de limba chineză.

Prim-magistratul-asistent învederează Curții că partea Oficiul Român pentru Imigrări a transmis în ambele dosare note scrise prin care a solicitat respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect a cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Autorii excepției și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.257D/2010 la Dosarul nr. 937D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorilor excepției. Mesrobyan Armen, prin interpret, solicită admiterea excepției, arătând că în țara sa s-ar afla în pericol și că dorește o hotărâre corectă. Ye Weixin, prin interpret, arată că dorește să rămână în România, precum și faptul că soția sa și copilul se află aici.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, apreciind că nu se justifică reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 7 ianuarie 2010 și 4 martie 2010, pronunțate în dosarele nr. 910/302/CV/2007 și nr. 2.021/4/CV/2008, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.** Excepția a fost ridicată de Mesrobyan Armen și, respectiv, Ye Weixin în cauze având ca obiect soluționarea plângerilor formulate de aceștia împotriva hotărârilor Oficiului Român pentru Imigrări de respingere a cererilor de acordare a statutului de refugiat sau a protecției subsidiare.

În motivările excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textele de lege criticate sunt imprecise cu privire la spectrul motivelor de pedepse și tratamente inumane care permit acordarea protecției umanitare condiționate și permit interpretări eronate cu privire la natura și conținutul pedepselor și tratamentelor inumane ori degradante. De asemenea, se arată că prevederile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 sunt lipsite de precizie și claritate, neîndeplinind criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în înțelesul dat de practica jurisprudențială a Curții Europene a Drepturilor Omului. Aceasta, deoarece nu menționează explicit motivul protejării vieții de familie ca motiv de acordare a protecției subsidiare, noțiunile de „*tratamente sau pedepse inumane ori degradante*” fiind prea vagi și imprecise.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorilor prezenți, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea

nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, care au următorul conținut:

— Art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 — „*Protecția subsidiară:*

(1) *Protecția subsidiară se poate acorda cetățeanului străin sau apatridului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința obișnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), și care nu poate sau, datorită acestui risc, nu dorește protecția acelei țări.*

(2) *Prin risc serios, în sensul alin. (1), se înțelege: [...]*

2. tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante; [...].”

Autorii excepției susțin că textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Constituție și celor ale art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ambele referitoare la interzicerea torturii, a pedepselor și a tratamentelor inumane ori degradante. Se invocă și dispozițiile art. 26 alin. (1) din Legea fundamentală și cele ale art. 8 din aceeași Convenție, referitoare la dreptul la viață intimă, familială și privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași texte din Legea fundamentală și față de critici similare. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 1.178 din 30 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 745 din 8 noiembrie 2010, Curtea a reținut că textele de lege criticate se constituie într-o formă suplimentară de protecție, instituită în favoarea acelor străini care nu îndeplinesc condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, fiind o modalitate de concretizare a rigorilor impuse de necesitatea respectării de către statul român a principiului fundamental referitor la interzicerea torturii și a pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.

De asemenea, Curtea a constatat că prevederile legale ce formează obiect al excepției de neconstituționalitate oferă suficiente repere și elemente pentru ca persoana căreia acestea i se adresează să înțeleagă condițiile în funcție de care i se poate acorda forma solicitată de protecție, iar determinarea circumstanțelor specifice fiecărei situații în parte, a riscurilor la care ar fi expusă o persoană în cazul returnării sale în țara de origine, precum și aplicarea sau interpretarea textului de lege criticat sunt aspecte ce excedează obiectului controlului de constituționalitate, acestea fiind atribute ale organelor administrative competente în această materie sau, după caz, ale instanței de judecată.

Totodată, în jurisprudența sa constantă, din care, exemplificativ, poate fi menționată Decizia nr. 423 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 21 mai 2010, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 sunt în deplină concordanță și cu prevederile constituționale și convenționale care garantează dreptul la viață intimă, familială și privată.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele deciziilor menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Mesrobyan Armen și Ye Weixin în dosarele nr. 910/302/CV/2007, respectiv nr. 2.021/4/CV/2008 ale Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.515

din 18 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4, art. 6, art. 8, art. 10 alin. (2) și art. 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4, art. 6, art. 8, art. 10 alin. (2) și art. 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Paraschiva Vulcu în Dosarul nr. 797/306/2010 al Judecătoria Sibiu.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 797/306/2010, **Judecătoria Sibiu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4, art. 6, art. 8, art. 10 alin. (2) și art. 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Paraschiva Vulcu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât permit emiterea somației de plată pe baza susținerilor creditorului și a unor înscrisuri sub semnătura

acestora, fără a lăsa posibilitatea debitorului de a administra probe în apărare și fără a se explica semnificația termenilor „lămuriri și explicații”. Arată că textele de lege criticate instituie o procedură sumară, bazată pe luarea în considerare numai a actelor și a explicațiilor date de părți. Apreciază că prevederile art. 6 din ordonanță au un conținut neclar, modul de comunicare a ordonanței care conține somația de plată echivalând cu pronunțarea judecătoria înaintea de a administra probe, iar art. 8, prin prevederea în cuprinsul său a unei singure căi de atac, și anume cererea în anulare, încalcă accesul liber la justiție, dreptul la apărare și dreptul de proprietate.

Judecătoria Sibiu apreciază că excepția de neconstituționalitate criticată este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 1 alin. (1), art. 4, art. 6, art. 8, art. 10 alin. (2) și art. 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001.

Dispozițiile criticate au următorul conținut:

— Art. 1 alin. (1): „(1) Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însoțit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.”;

— Art. 4: (1) Abrogat.

(2) În toate cazurile, pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăru în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru înțelegerea părților asupra modalităților de plată.

(3) La citația pentru debitor se vor anexa în copie cererea creditorului și actele depuse de acesta în susținerea cererii.

(4) În citație se va face mențiunea că până cel mai târziu în ziua fixată pentru înfățișare debitorul poate să depună întâmpinare, precum și actele ce pot contribui la soluționarea cererii.”;

— Art. 6: „(1) Dacă nu a intervenit închiderea dosarului în condițiile art. 5, judecătorul va examina cererea pe baza actelor depuse, precum și a explicațiilor și lămuririlor părților, ce i-au fost prezentate potrivit art. 4.

(2) Când în urma examinării prevăzute la alin. (1) constată că pretențiile creditorului sunt justificate, judecătorul emite ordonanța care va conține somația de plată către creditor, precum și termenul de plată.

(3) Termenul de plată nu va fi mai mic de 10 zile și nici nu va depăși 30 de zile. Judecătorul va putea stabili alt termen potrivit înțelegerii părților.

(4) Ordonanța se va înmâna părții prezente sau se va comunica fiecărei părți de îndată, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.”;

— Art. 8: „(1) Împotriva ordonanței prevăzute la art. 6 alin. (2) debitorul poate formula cererea în anulare, în termen de 10 zile de la data înmânării sau comunicării acesteia.

(2) Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.

(3) Abrogat.

(4) Dacă instanța investită admite cererea în anulare, aceasta va anula ordonanța, pronunțând o hotărâre irevocabilă. Prevederile art. 7 se aplică în mod corespunzător.

(5) Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.”;

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 4, art. 6, art. 8, art. 10 alin. (2) și art. 111 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Paraschiva Vulcu în Dosarul nr. 797/306/2010 al Judecătorei Sibiu.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marișiu

— Art. 10 alin. (2): „(2) Prin contestația la executare debitorul poate invoca apărări de fond împotriva titlului executoriu, cu excepția cazului în care a formulat, potrivit art. 8, cerere în anulare împotriva ordonanței de admitere a cererii creditorului.”

— Art. 111: „(1) Ordonanța privind somația de plată nu are autoritate de lucru judecat cu privire la fondul raporturilor juridice dintre părți.

(2) Prevederile art. 338 din Codul de procedură civilă se aplică în mod corespunzător.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1) și (3) referitor la accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 44 alin. (1) referitor la dreptul de proprietate privată, art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților, art. 126 referitor la instanțele judecătorești și art. 129 privind folosirea căilor de atac. De asemenea, autorul invocă și dispozițiile art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat asupra unor critici identice atât din perspectiva obiectului excepției, cât și din cea a motivelor de neconstituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 1.092 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 665 din 6 octombrie 2009, Decizia nr. 139 din 21 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 19 martie 2008, Decizia nr. 219 din 21 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 2 iunie 2005, și Decizia nr. 470 din 4 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 31 ianuarie 2004, Curtea a constatat că dispozițiile actului normativ criticat nu încalcă principiul egalității în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare și nici obligația exercitării cu bună-credință a drepturilor și a libertăților. De asemenea, Curtea a statuat că procedura somației de plată, reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, este o procedură specială în materia executării creanțelor. Legiuitorul are dreptul exclusiv de a reglementa procedura de judecată conform atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege” cu condiția ca nicio normă de procedură să nu contravină vreunei dispoziții constituționale.

Atât considerentele, cât și soluțiile acestor decizii sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.516

din 18 noiembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 și art. 9
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție
publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 și art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bentley România” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 1.862/119/2009 al Tribunalului Covasna — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.862/119/2009, **Tribunalul Covasna — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 și art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bentley România” — S.R.L. din Timișoara.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, în cazul în care se consideră că societatea comercială — persoana juridică privată care accesează fonduri publice nerambursabile — nu are calitatea de autoritate contractantă în sensul art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, iar procedura de atribuire a contractului de furnizare de produse inițiată de aceasta nu este achiziție publică în sensul art. 9 din același act normativ, dispozițiile mai sus citate îngădesc prevederile art. 21 din Legea fundamentală și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, modul de atribuire a unui contract de furnizare de produse, finanțat din banii publici ai unei autorități contractante, nu poate fi supus controlului judecătoresc, pentru motivul că o astfel de procedură nu este calificată drept achiziție publică conform art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006.

Tribunalul Covasna — Secția civilă arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Dispozițiile criticate definesc noțiunea de autoritate contractantă și domeniul de

reglementare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006, fără a statua asupra vreunei căi de atac în justiție. Astfel, instanța apreciază că argumentele invocate de autorul excepției se referă la eventualele lacune ale textului de lege ori la aspecte ce vizează modul de interpretare a legii, chestiuni ce nu pot face obiectul controlului de constituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Textele criticate nu îngădesc sub niciun aspect liberul acces la justiție, nu împiedică părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești și de a se prevala de toate garanțiile procesuale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8 și art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006, ordonanță aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 20 iulie 2006.

Art. 8 lit. b) a fost modificat prin art. II pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2009 privind unele măsuri în domeniul legislației referitoare la achizițiile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 156 din 12 martie 2009.

Art. 8 lit. e) a fost modificat prin art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 676 din 4 octombrie 2007. Art. 9 lit. c) și c¹) a fost modificat prin art. I pct. 6 și 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 453 din 2 iulie 2010.

Textele criticate au următorul conținut:

— Art. 8: „*Este autoritate contractantă în sensul prezentei ordonanțe de urgență:*

a) *oricare organism al statului — autoritate publică sau instituție publică — care acționează la nivel central ori la nivel regional sau local;*

b) *oricare organism, altul decât unul dintre cele prevăzute la lit. a), cu personalitate juridică, care a fost înființat pentru a*

satisface nevoi de interes general fără caracter comercial sau industrial și care se află cel puțin în una dintre următoarele situații:

— este finanțat, în majoritate, de către o autoritate contractantă, astfel cum este definită la lit. a), sau de către un alt organism de drept public;

— se află în subordinea sau este supusă controlului unei autorități contractante, astfel cum este definită la lit. a), sau unui alt organism de drept public;

— în componența consiliului de administrație/organului de conducere sau de supervizare mai mult de jumătate din numărul membrilor acestuia sunt numiți de către o autoritate contractantă, astfel cum este definită la lit. a), sau de către un alt organism de drept public;

c) oricare asocieri formată de una sau mai multe autorități contractante dintre cele prevăzute la lit. a) sau b);

d) oricare întreprindere publică ce desfășoară una sau mai multe dintre activitățile prevăzute la cap. VIII secțiunea 1, atunci când aceasta atribuie contracte de achiziție publică sau încheie acorduri-cadru destinate efectuării respectivelor activități;

e) oricare subiect de drept, altul decât cele prevăzute la lit. a)—d), care desfășoară una sau mai multe dintre activitățile prevăzute la cap. VIII secțiunea 1, în baza unui drept special sau exclusiv, astfel cum este acesta definit la art. 3 lit. k), acordat de o autoritate competentă, atunci când acesta atribuie contracte de achiziție publică sau încheie acorduri-cadru destinate efectuării respectivelor activități.”;

— Art. 9: „Prezenta ordonanță de urgență se aplică pentru:

a) atribuirea contractului de achiziție publică, inclusiv a contractului sectorial, în acest din urmă caz fiind aplicabile prevederile cap. VIII;

b) încheierea acordului-cadru;

c) atribuirea, de către o entitate juridică fără calitate de autoritate contractantă, a unui contract de lucrări, în cazul în care se îndeplinesc în mod cumulativ următoarele condiții:

— respectivul contract este finanțat/subvenționat în mod direct, în proporție de mai mult de 50%, de către o autoritate contractantă;

— valoarea estimată a respectivului contract este mai mare decât echivalentul în lei a 4.845.000 euro;

c¹) atribuirea, de către o entitate juridică fără calitate de autoritate contractantă, a unui contract de servicii, în cazul în care se îndeplinesc în mod cumulativ următoarele condiții:

— respectivul contract este finanțat/subvenționat în mod direct, în proporție de mai mult de 50%, de către o autoritate contractantă;

— valoarea estimată a respectivului contract este mai mare decât echivalentul în lei a 193.000 euro;

d) atribuirea contractului de achiziție publică de către o autoritate contractantă, în numele și pentru o altă persoană fizică/juridică, în cazul în care respectivul contract este finanțat/subvenționat în mod direct, în proporție de mai mult de 50%, de către o autoritate contractantă;

e) organizarea concursului de soluții;

f) atribuirea contractului de concesiune de lucrări publice și a contractului de concesiune de servicii, în acest caz fiind aplicabile prevederile cap. VII.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, precum și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textele de lege criticate, pe de-o parte, definesc noțiunea de autoritate contractantă, iar pe de altă parte, stabilesc domeniul de reglementare al ordonanței de urgență.

Curtea reține însă că autorul excepției este nemulțumit de modul în care textele criticate sunt interpretate și aplicate de către instanța de judecată și de faptul că atribuirea unui contract de furnizare de produse, finanțat din banii publici ai unei autorități contractante, nu este calificată drept achiziție publică conform art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006.

În aceste condiții, Curtea constată că, pe de-o parte, interpretarea și aplicarea legii reprezintă aspecte care constituie atributul suveran al instanței de judecată în opera de înfăptuire a justiției, iar pe de altă parte, completarea textului art. 9 în sensul calificării drept achiziție publică a atribuirii unui contract de furnizare de produse reprezintă o problemă ce ține de procesul de legiferare, aceste chestiuni excedând sferei de competență a Curții Constituționale.

Așa fiind, Curtea va respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 și art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 și art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bentley România” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 1.862/119/2009 al Tribunalului Covasna — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.518

din 18 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 119 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 119 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Constantin Colțatu și Gheorghe Solcan în Dosarul nr. 24.993/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 24.993/3/2007, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 119 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale**, excepție ridicată de Constantin Colțatu și Gheorghe Solcan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textul de lege criticat prevede că instanța de judecată, prin încheierea pe care o pronunță, poate să autorizeze convocarea adunării generale și să aprobe ordinea de zi a acesteia. Conferirea acestor atribute instanței de judecată aduce atingere prevederilor art. 45 și art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea fundamentală.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 119 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004. Textul a fost modificat prin art. I pct. 66 din Legea nr. 441/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 955 din 28 noiembrie 2006, și are următorul conținut: „*În cazul în care consiliul de administrație, respectiv directoratul, nu convoacă adunarea generală, instanța de la sediul societății, cu citarea consiliului de administrație, respectiv a directoratului, va putea autoriza convocarea adunării generale de către acționarii care au formulat cererea. Prin aceeași încheiere instanța aprobă ordinea de zi, stabilește data de referință prevăzută la art. 123 alin. (2), data ținerii adunării generale și, dintre acționari, persoana care o va prezida.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 45 — Libertatea economică și art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) — Economia.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 777 din 3 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 608 din 27 august 2010, Decizia nr. 295 din 11 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 3 aprilie 2008, și Decizia nr. 416 din 11 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 854 din 2 decembrie 2003, a statuat că dispozițiile art. 119 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 sunt constituționale.

Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că, în condițiile în care înființarea unei societăți comerciale nu constituie un scop în sine — existența acesteia, ca subiect de drept, găsindu-și justificare exclusiv prin prisma activității lucrative pe care este ținută să o desfășoare —, interesul general al societății impune și justifică intervenția autorității judecătorești, la solicitarea unora dintre acționarii respectivei societăți, pentru deblocarea și reluarea activității sale, întreruptă din cauza lipsei de diligență sau a relei-credințe a unora dintre reprezentanții conducerii sau a celorlalți acționari.

Acestui interes general îi dă expresie textul de lege criticat, care instituie competența instanței judecătorești de a autoriza convocarea adunării generale, în măsura în care persoanele abilitate nu fac acest lucru. Această posibilitate conferită de lege este condiționată de nerespectarea dispozițiilor prevăzute de alin. (1) al art. 119 din Legea nr. 31/1990, referitoare la obligația administratorilor de a da curs cererii de convocare a adunării generale, solicitare care cuprinde dispoziții ce intră în atribuțiile adunării și care aparține acționarilor reprezentând a zecea parte din capitalul social sau o cotă mai mică, dacă în actul constitutiv se prevede astfel.

Pe de altă parte, art. 119 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 prevede că instanța judecătorească poate hotărî prin încheiere doar în ceea ce privește convocarea adunării generale, stabilirea datei de referință pentru acționarii îndreptățiți să fie înștiințați și să voteze în cadrul adunării generale, a datei ținerii adunării generale, precum și referitor la desemnarea dintre acționari a persoanei care o va prezida. Prin urmare, intervenția

instanței, dincolo de deblocarea activității societății comerciale, la cererea unora dintre acționari, nu permite nicio imixtiune în activitatea internă a societății, aceasta urmând a se realiza în deplină concordanță cu principiul autonomiei de decizie a organelor de conducere, care rămân libere a hotărîi cu privire la operațiunile comerciale întreprinse de operatorul economic, în condițiile legii.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 119 alin. (3) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Constantin Colțatu și Gheorghe Solcan în Dosarul nr. 24.993/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.534

din 25 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Marian Ștefănescu în Dosarul nr. 2.909/302/2010, de Mihai Stanca în Dosarul nr. 5.856/302/2010, de Gabriel Constantinescu în Dosarul nr. 6.523/302/2010 și de Sorin Tufă în Dosarul nr. 6.538/302/2010, dosare ale Judecătoriai Sectorului 5 București — Secția I penală, precum și de Nicolae-Cătălin Lupescu în Dosarul nr. 30.576/215/2009 și de Ionuț-Marius Nechita în Dosarul nr. 2.135/215/2010, dosare ale Judecătoriai Craiova — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă personal autorii excepției Marian Ștefănescu, Gabriel Constantinescu și Sorin Tufă. Lipsesc autorii excepției Nicolae-Cătălin Lupescu, Ionuț-Marius Nechita și Mihai Stanca, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.015D/2010, nr. 1.215D/2010, nr. 1.216D/2010, nr. 1.263D/2010, nr. 1.501D/2010 și nr. 1.502D/2010 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Autorii excepției Marian Ștefănescu și Gabriel Constantinescu arată că se opun conexării, autorul Sorin Tufă fiind de acord cu conexarea cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.215D/2010, nr. 1.216D/2010, nr. 1.263D/2010, nr. 1.501D/2010 și nr. 1.502D/2010 la Dosarul nr. 1.015D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Autorii excepției de neconstituționalitate arată că doresc schimbarea regimului de executare a pedepsei închisorii din regim închis în regim semideschis.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:
Prin încheierile din 19 aprilie și 4, 17 și 19 mai 2010, pronunțate în dosarele nr. 2.909/302/2010, nr. 5.856/302/2010,

nr. 6.523/302/2010 și nr. 6.538/302/2010, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.**

Excepția a fost ridicată de Marian Ștefănescu, Mihai Stanca, Gabriel Constantinescu și Sorin Tufă cu ocazia soluționării contestațiilor împotriva unor încheieri ale judecătorului delegat cu executarea pedepselor privative de libertate, care vizează schimbarea regimului de executare a pedepsei închisorii din regim închis în regim semideschis.

Prin încheierile din 11 februarie 2010 și 4 martie 2010, pronunțate în dosarele nr. 30.576/215/2009 și nr. 2.135/215/2010, **Judecătoria Craiova — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.**

Excepția a fost ridicată de Nicolae-Cătălin Lupescu și Ionuț-Marius Nechita cu ocazia soluționării contestațiilor împotriva unor încheieri ale judecătorului delegat cu executarea pedepselor privative de libertate, care vizează schimbarea regimului de executare a pedepsei închisorii din regim închis în regim semideschis.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 încalcă principiul separației și echilibrului puterilor, egalitatea în drepturi și dreptul la integritate psihică, întrucât sintagma „*in mod excepțional*” din cuprinsul prevederilor de lege criticate dă naștere la arbitrar și conduce la o inegalitate a cetățenilor, prin aceea că lasă interpretarea legii la latitudinea comisiei de individualizare a regimului de executare a pedepselor privative de libertate din cadrul penitenciarului. Astfel, judecătorul delegat decide pe baza raportului comisiei, aceasta fiind cea care determină, fără stabilirea unor limite, regimul de detenție pe care urmează să îl suporte condamnatul. Totodată, consideră că analiza respectivei comisii asupra naturii și modului de săvârșire a infracțiunii, fără a avea însă în vedere întreaga situație reținută de instanța de judecată la momentul pronunțării condamnării, reprezintă o ingerință în actul autorității judiciare, care nu este permisă într-o ordine constituțională guvernată de principiul separației puterilor în stat.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală și Judecătoria Craiova — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 nu aduc nicio atingere prevederilor din Legea fundamentală invocate de autorii excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției prezentei, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierilor de sesizare din 11 februarie 2010 și 4 martie 2010, pronunțate în dosarele nr. 30.576/215/2009 și nr. 2.135/215/2010 de Judecătoria Craiova — Secția penală, obiectul excepției de neconstituționalitate ridicată de Nicolae-Cătălin Lupescu și Ionuț-Marius îl constituie dispozițiile art. 22 din Legea nr. 275/2006. Din considerentele acestor încheieri de sesizare și din notele scrise ale autorilor excepției mai sus menționați reiese însă că aceștia critică doar prevederile alin. (2) al art. 22 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006. Prin urmare, Curtea se va pronunța numai asupra acestor dispoziții de lege, criticate și de autorii excepției Marian Ștefănescu, Mihai Stanca, Gabriel Constantinescu și Sorin Tufă, dispoziții care au următorul cuprins: „*În mod excepțional, natura și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și persoana condamnatului pot determina includerea persoanei condamnate în regimul de executare imediat inferior ca grad de severitate.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 22 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la integritate psihică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.308 din 2 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 871 din 23 decembrie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006, pentru următoarele considerente:

Scopul Legii nr. 275/2006 constă tocmai în stabilirea unui sistem de reguli și criterii care stau la baza executării pedepselor privative de libertate. Potrivit prevederilor art. 18 alin. (2) din acest act normativ, „*Regimurile de executare a pedepselor privative de libertate sunt bazate pe sistemele progresiv și regresiv, persoanele condamnate trecând dintr-un regim în altul, în condițiile prevăzute de prezenta lege.*”

Dispozițiile de lege criticate, care reglementează posibilitatea persoanelor condamnate la pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, dar care nu depășește 15 ani, de a fi incluse, în mod excepțional, în anumite condiții, în regimul de executare a pedepsei imediat inferior ca grad de severitate regimului închis, constituie o aplicare a principiului mai sus menționat și nu aduc nicio atingere prevederilor constituționale invocate de autorii excepției.

Astfel, nu se poate reține încălcarea principiului separației puterilor în stat, deoarece activitatea Comisiei pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, constituită în penitenciar în temeiul art. 14 din Legea nr. 275/2006, nu constituie o imixtiune în activitatea instanțelor judecătorești sau o încălcare a competențelor constituționale ale acestora. În plus, potrivit art. 25 din Legea nr. 275/2006, împotriva modului de stabilire a regimului de executare de către Comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate persoana condamnată poate formula plângere la judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate. De asemenea, împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate persoana condamnată poate introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află

penitenciarul, astfel încât instanța de judecată decide asupra legalității măsurii contestate.

În legătură cu încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție, se constată că individualizarea regimului de executare a pedepsei prin stabilirea unor criterii ce țin de natura și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și de persoana condamnatului este justificată de situația diferită în care se află fiecare persoană condamnată. Prin urmare, textul de lege criticat este în concordanță cu principiul constituțional al egalității în drepturi, care, așa cum s-a statuat în mod constant în jurisprudența Curții Constituționale, nu presupune uniformitate, astfel că situații obiectiv diferite justifică instituirea unui tratament juridic diferit.

Nu poate fi reținută nici critica referitoare la lipsa de claritate a sintagmei „*in mod excepțional*”, cuprinsă în textul de lege ce face obiectul excepției. Interpretarea sistematică a textului de lege criticat în ansamblul actului normativ din care face parte, precum și interpretarea sa teleologică relevă cu claritate sensul acestei sintagme, fără a lăsa vreun dubiu cu privire la voința legiuitorului. Problema aplicării în concret a acestui text de lege,

invocată de autorii excepției, care susțin că, în practică, individualizarea regimului de executare a pedepsei s-ar realiza discreționar, excedează competenței Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată.

În același sens sunt și Decizia nr. 1.143 din 15 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 9 octombrie 2009, și Decizia nr. 1.291 din 14 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 743 din 8 noiembrie 2010.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr.47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Marian Ștefănescu în Dosarul nr. 2.909/302/2010, de Mihai Stanca în Dosarul nr. 5.856/302/2010, de Gabriel Constantinescu în Dosarul nr. 6.523/302/2010 și de Sorin Tufă în Dosarul nr. 6.538/302/2010, dosare ale Judecătorei Sectorului 5 București — Secția I penală, precum și de Nicolae-Cătălin Lupescu în Dosarul nr. 30.576/215/2009 și de Ionuț-Marius Nechita în Dosarul nr. 2.135/215/2010, dosare ale Judecătorei Craiova — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

